

Arrestnummer
C / 1808 / 2024
Repertoriumnummer
2024 / 5981
Datum van uitspraak
14 november 2024
Rolnummer
Notitienummer parket-generaal
2023/VJ11/652
Notitienummer parket :
HV66.RZ.200140/2019

☐ Registreerbaar

☐ Niet registreerbaar

1. BOETE DEELS MET UITSTEL
2. BOETE DEELS MET UITSTEL

Hof van beroep Brussel

Arrest

15e kamer
correctionele zaken

In de zaak van het openbaar ministerie tegen

1. , ON met zetel te

beklaagde

2. , RRN , geboren , van Belgische
, wonende te

nationaliteit

beklaagde

beiden vertegenwoordigd door mr. , advocaat te

1. Ten laste gelegde feiten

Beklaagden worden vervolgd, als dader of mededader in de zin van artikel 66 van het Strafwetboek,

op het perceel gelegen te , kadastraal gekend als
eigendom van
, ingevolge akte van kapitaalsverhoging (inbreng door
, verleden door notaris te van 5 september
2008,

optrekken of plaatsen van constructie zonder of in strijd met een geldige vergunning

te tussen 1 oktober 2017 en 26 november 2018, op een niet nader te bepalen datum
door

buiten de gevallen bedoeld in de artikelen 4.2.2. tot en met 4.2.4. van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening, het optrekken of plaatsen van een constructie, met uitzondering van onderhoudswerken, hetzij zonder voorafgaande stedenbouwkundige vergunning, verkavelingsvergunning, omgevingsvergunning voor stedenbouwkundige handelingen of omgevingsvergunning voor het verkavelen van gronden, hetzij in strijd met de betreffende vergunning te hebben uitgevoerd, hetzij na verval, vernietiging of het verstrijken van de termijn van de betreffende vergunning, hetzij in geval van schorsing van de betreffende vergunning, verder te hebben uitgevoerd,

namelijk door aan de voorzijde van de schapenstal een verwerkingsruimte te hebben opgericht met een kroonlijsthoogte van 3,85 meter en een nokhoogte van 6,90 meter, terwijl de kroonlijsthoogte slechts 3 meter en de nokhoogte slechts 4,53 meter mag bedragen volgens de stedenbouwkundige vergunning afgeleverd door op 10 februari 2016.

(artikelen 4.1.1., 3° en 9°, 4.2.1., 1°, a), 4.2.2., 4.2.3., 4.2.4., 6.2.1. lid 1, 1°, en 6.3.1. § 1 Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening; artikelen 5, 1°, a), en 6 lid 1 Decreet 25 april 2014 betreffende de omgevingsvergunning)

Beklaagden worden tevens gedagvaard om zich overeenkomstig artikel 6.3.1 §1 van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening te horen veroordelen tot het herstel van de plaats, overeenkomstig de herstellvordering van de gewestelijke stedenbouwkundige inspecteur namens het Vlaamse Gewest, waarover de Hoge Raad voor de Handhavingsuitvoering op 25 maart 2022 gunstig advies gegeven heeft.

2. Bestreden beslissing

Er werd hoger beroep ingesteld op

- 21 april 2023 namens beide beklaagden
- 27 april 2023 door het openbaar ministerie

tegen het vonnis, na een tegensprekelijk debat gewezen op 23 maart 2023 door de Nederlandstalige rechtbank van eerste aanleg Brussel, 25N, waarbij beslist werd:

“Op strafgebied

Ten aanzien van

Verklaart de feiten van de enige tenlastelegging bewezen.

Veroordeelt

voor

de enige tenlastelegging:

*tot een **geldboete** van **8000,00 EUR**, zijnde 1000,00 EUR verhoogd met 70 opdecimen.
Verleent uitstel van tenuitvoerlegging wat betreft deze geldboete voor een termijn van 3 jaar, doch slechts voor een gedeelte van 4000,00 EUR, zijnde 500,00 EUR verhoogd met 70 opdecimen.*

Veroordeelt

tot betaling van:

- een bijdrage van 1 maal 200,00 EUR, zijnde de som van 1 maal 25,00 EUR verhoogd met 70 opdecimen, ter financiering van het Fonds tot hulp aan de slachtoffers van opzettelijke gewelddaden en de occasionele redders
- een bijdrage van 24,00 EUR aan het Begrotingsfonds voor juridische tweedelijnsbijstand
- een vaste vergoeding voor beheerskosten in strafzaken. Deze vergoeding bedraagt 50,00 EUR

Veroordeelt beklaagde samen met tweede beklaagde
hoofdelijk tot betaling van de gerechtskosten, begroot op 588,98 EURO

Ten aanzien van

Verklaart de feiten van de enige tenlastelegging bewezen.

Veroordeelt voor de enige tenlastelegging:

tot een **geldboete** van **2000,00 EUR**, zijnde 250,00 EUR verhoogd met 70 opdecimen.

Boete vervangbaar bij gebreke van betaling binnen de wettelijke termijn door een gevangenisstraf van 1 maand.

Verleent uitstel van tenuitvoerlegging wat betreft deze geldboete voor een termijn van 3 jaar, doch slechts voor een gedeelte van 1000,00 EUR, zijnde 125,00 EUR verhoogd met 70 opdecimen.

Veroordeelt tot betaling van:

- een bijdrage van 1 maal 200,00 EUR, zijnde de som van 1 maal 25,00 EUR verhoogd met 70 opdecimen, ter financiering van het Fonds tot hulp aan de slachtoffers van opzettelijke gewelddaden en de occasionele redders
- een bijdrage van 24,00 EUR aan het Begrotingsfonds voor juridische tweedelijnsbijstand
- een vaste vergoeding voor beheerskosten in strafzaken. Deze vergoeding bedraagt 50,00 EUR

Veroordeelt beklaagde hoofdelijk met eerste beklaagde
tot betaling van de gerechtskosten, begroot op 588,98 EUR.

HERSTELVORDERING

Verklaart de herstellvordering van de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur ontvankelijk en gegrond als volgt:

Veroordeelt beklaagden en tot het uitvoeren van
aanpassingswerken aan het onroerend goed gelegen te ; kadastraal
gekend als , wat inhoudt:

het terugbrengen van de kroonlijst- en nokhoogte van de verwerkingsruimte van hoeve-gebonden producten naar een kroonlijsthoogte van 3 meter en een nokhoogte van 4,53 meter.

Veroordeelt beklaagder dit herstel uit te voeren binnen een termijn van maximaal ZES maanden vanaf de uitspraak van dit vonnis, onder verbeurte van een dwangsom van 125 EUR per dag vertraging bij niet uitvoering binnen de voormelde termijn van de hoger vermelde herstelmaatregelen, met een maximum aan te verbeuren dwangsommen van 200.000,00 EUR;

Bij gebreke van uitvoering van de voormelde herstelmaatregelen binnen de voormelde termijn, machtigt het College van Burgemeester en schepenen van en de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur om van rechtswege in de uitvoering van de herstelmaatregelen te voorzien, in plaats van en op kosten van beklaagden.

PUBLICATIE

Beveelt dat huidig vonnis, op kosten van beklaagden ; op de kant van de overgeschreven dagvaarding zal vermeld worden op de wijze bepaald in artikel 6.3.3 van de VCRO, artikel 3 van de Hypotheekwet, thans artikel 3.33 van het Burgerlijk Wetboek, en artikel 84 van de Hypotheekwet.

OP BURGERLIJK GEBIED

Houdt de burgerlijke belangen ambtshalve aan."

3. Rechtspleging voor het hof

Het hof heeft op de openbare rechtszitting van 17 oktober 2024 het openbaar ministerie in zijn vordering en de advocaat van beide beklaagden in zijn verweer gehoord.

Voor het overige verwijst het hof wat de procedure betreft naar de processen-verbaal van de rechtszittingen.

4. Beoordeling

- Procedureel

1. De hogere beroepen van de beklaagden en van het openbaar ministerie zijn tijdig en naar de vorm regelmatig ingesteld en, gelet op de tijdig ingediende grievenformulieren en de verzoekschriften in hoger beroep, niet vervallen.

De hogere beroepen van de beklaagder zijn
blijkens de neergelegde grievenformulieren gericht tegen de beslissingen op strafgebied
wat betreft de schuld en de strafmaat en tegen de beslissing over de herstellvordering.

Het hoger beroep van het openbaar ministerie is een volgberoep en is eveneens gericht
tegen de uitgesproken straf voor elk van de beklaagden.

2. De dagvaarding werd overgeschreven op het kantoor rechtszekerheid te
onder referte nr.

3. De strafvordering is niet verjaard. De feiten van de enige telastlegging hebben
plaatsgevonden op een ogenblik gedurende de periode tussen 1 oktober 2017 en 26
november 2018. De vijfjarige verjaringstermijn is begonnen te lopen vanaf de eerstgenoemde
datum en werd gestuit door navolgend proces-verbaal van de lokale politie
van 19 mei 2022. Op dat ogenblik is een nieuwe vijfjarige verjaringstermijn
begonnen lopen. De verjaringstermijn was bijgevolg niet verstreken op 28 april 2024, het
ogenblik waarop de Wet strafprocesrecht I van 9 april 2024 in werking is getreden. De
bepalingen van die wet die de verjaring betreffen, zijn onmiddellijk van toepassing. Krachtens
artikel 23 Voorafgaande Titel Wetboek van Strafvordering, zoals gewijzigd, loopt de
verjaringstermijn van de strafvordering niet meer vanaf de dag van de aanhangigmaking van
de strafvordering voor de correctionele rechtbank.

4. Er zijn geen (andere) grieven zoals bedoeld in artikel 210, tweede lid, Wetboek van
Strafvordering die het hof ambtshalve zou moeten opwerpen.

- Beoordeling van de strafvordering

5. De eerste rechter heeft de feiten die ten grondslag liggen aan de strafvordering correct
en volledig samengevat ('Relevante elementen van het strafonderzoek, p. 3-4, randnummers
3 tot en met 8). Het hof maakt zich deze uiteenzetting eigen.

6. Het hof acht de feiten van de telastlegging bewezen op grond van de objectieve, met
foto's gestaafde, niet-betwiste vaststellingen van de bevoegde ambtenaar van 19 juni 2019.
De beklaagden hebben aan de voorzijde van de schapenstal die het voorwerp uitmaakt van
de enige telastlegging een verwerkingsruimte opgericht met een kroonlijsthoogte van 3,85
meter en een nokhoogte van 6,90 meter, terwijl de kroonlijsthoogte slechts 3 meter en de
nokhoogte slechts 4,53 meter mocht bedragen volgens de stedenbouwkundige vergunning
die op 10 februari 2016 heeft afgeleverd.

Het feit dat naderhand, namelijk op 8 april 2020 een
regularisatievergunning heeft verleend voor de verwerkingsruimte, die nadien op onwettige
wijze werd ingetrokken (zie de bespreking hieronder), doet geen afbreuk aan het feit dat de

constructie op onwettige wijze werd opgericht, in strijd met de duidelijke regels van de stedenbouwkundige vergunning.

7. De feiten zijn ontoelaatbaar. De vergunde nokhoogte en kroonlijsthoogte werden kennelijk overschreden, zodat moet worden aangenomen dat de beklaagden doelbewust, met kennis van zaken, de regels inzake ruimtelijke ordening naast zich hebben neergelegd. Een dergelijk eigengereid optreden moet streng worden beteugeld.

De manifeste overschrijding van de in de stedenbouwkundige vergunning toegelaten hoogte voor de verwerkingsruimte zorgt voor visuele hinder. Bovendien staat de creatie van bijkomende ruimte op de zolderverdieping op gespannen voet met de bestemming van het perceel dat gelegen is in agrarisch gebied, terwijl de verwerkingsactiviteit buiten de eigenlijke landbouwactiviteit valt van het houden van schapen. Het feit dat de gemeente Herne nadien alsnog een regularisatievergunning heeft afgeleverd, doet op zich geen afbreuk aan deze vaststellingen. De regularisatie dateert van (geruime tijd) na het plegen van het stedenbouwkundig misdrijf, en maakt dus ook geen 'verzachtende omstandigheid' uit voor het plegen van de feiten, zoals de beklaagden in hun laatste conclusie aanvoeren.

De redelijke termijn werd in deze zaak overschreden. De redelijke termijn is ingegaan bij op het ogenblik van de kennisgeving van de aanmaning van 3 december 2018 door het departement Omgeving van het Vlaamse Gewest, na controle ter plaatse op 26 november 2018. De beklaagden werden uiteindelijk pas gedaagd voor de strafrechter bij dagvaarding betekend op 12 september 2022. De lange termijn tussen de eerste verontrusting van de beklaagden en deze dagvaarding, was allicht te wijten aan de perikelen betreffende de regularisatie. Zoals hieronder zal worden besproken, was de intrekking van de regularisatievergunning van 8 april 2020 door de gemeente Herne evenwel onwettig, zodat het verstrijken van de lange termijn niet verwijtbaar is aan de beklagde. Ook voor de behandeling van de zaak in hoger beroep werd de redelijke termijn overschreden.

Het hof stelt vast dat er door de overschrijding van de redelijke termijn geen bewijselementen zijn verloren gegaan of dat de rechten van verdediging van de beklaagden daardoor op enige andere wijze werden aangetast. Er is ook geen sprake van een zeer zwaarwichtige miskennenning van de redelijke termijn in de zin van artikel 27 Voorafgaande Titel Wetboek van Strafvordering, zodat er geen aanleiding is om de strafvordering en de herstellvordering om die reden vervallen te verklaren. Het hof houdt met de overschrijding van de redelijke termijn wel rekening bij de vaststelling van de strafmaat voor beide beklaagden.

Beklaagde	werd in het verleden zesmaal veroordeeld wegens
verkeersmisdrijven. Beklaagde	werd eenmaal veroordeeld wegens
een verkeersmisdrijf.	

Het hof is van oordeel dat de door de eerste rechter aan elk van de beklaagden opgelegde bestraffing, namelijk een geldboete van 8.000 euro (na opdecimen) voor en een geldboete van 4.000 euro (na opdecimen) voor beklaagde telkens voor de helft met uitstel van tenuitvoerlegging gedurende drie jaar, gepast is in zoverre rekening wordt gehouden met de overschrijding van de redelijke termijn. Zonder overschrijding van de redelijke termijn zou het hof, rekening houdend met al wat hierboven werd uiteengezet, geen gedeeltelijk uitstel van tenuitvoerlegging voor de geldboetes hebben toegestaan.

8. Het hof bevestigt eveneens de veroordeling van beide beklaagden tot betaling van de gerechtskosten. De vaste vergoeding moet thans wel worden vastgesteld op 58,90 euro. Het hof veroordeelt beide beklaagden hoofdelijk tot de kosten voor de strafvordering in hoger beroep, die worden vastgesteld op 135,77 euro.

- ***Beoordeling van de herstellvordering***

9. De Hoge Raad voor de Handhavingsuitvoering heeft op 25 maart 2022 een positief advies verleend, zodat de herstellvordering ontvankelijk is.

10. De stedenbouwkundige overtredingen werden geregulariseerd door de regularisatievergunning die werd verleend door het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Herne bij besluit van 8 april 2020, zodat de herstellvordering thans zonder voorwerp is.

De bedoelde regularisatievergunning werd ingetrokken bij besluit van het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Herne van 10 juni 2020. De beklaagden voeren terecht aan dat deze intrekkingsobeslissing onwettig is, zodat zij met toepassing van artikel 159 van de Grondwet buiten toepassing moet worden gelaten.

Een bestuurshandeling met een individuele draagwijdte die rechten doet ontstaan ten voordele van derden, kan enkel worden ingetrokken wanneer zij niet op regelmatige wijze is tot stand gekomen (zie onder meer A. MAST e.a., *Overzicht van het Belgisch administratief recht*, Wolters Kluwer 2021, 1061 en de onder voetnoot 144 aangehaalde rechtspraak van de Raad van State).

De beslissing tot intrekking wordt gemotiveerd als volgt:

"Onrechtmatige beslissing

Volgens de verantwoordingsnota bij de vergunningsaanvraag is het voorwerp van de aanvraag "de regularisatie van de hoger uitgevoerde kroonlijst- en nokhoogte van de verwerkingsruimte van hoeve-gebonden producten". Daarenboven wordt, steeds volgens de verantwoordingsnota, gebruik gemaakt van de gelegenheid om

zich in regel te stellen met "de gewijzigde gevelopeningen" en "de gehanteerde bouwwijze". De aanvrager stelt daarenboven dat de hoofdfunctie ongewijzigd blijft.

Na nieuw onderzoek blijkt niettemin dat op het plan ook een "degustatieruimte voor hoeve-gebonden producten" wordt vergund met een oppervlakte van 11.40m x 15m. Noch in de verantwoordingsnota, noch in enig ander stuk van het aanvraagdossier is dit aangegeven en wordt dit uitgelegd, zodat het college niet met de vereiste kennis van zaken heeft geoordeeld over de aanvraag. Door de onduidelijkheid van de aanvraag is de beslissing tot vergunning niet met de vereiste zorgvuldigheid behandeld.

Ook het advies van het Departement Landbouw van 5 maart 2020 heeft, bij nader inzicht, geen betrekking op de degustatieruimte:

"Thans ligt de regularisatie van een verwerkingsruimte voor vlees en zuivel voor. De uitgevoerde werken resulteren in een hogere nokhoogte dan vergund en automatisch dan ook een hoger volume. Ten slotte werden de gevelopeningen ook anders uitgevoerd dan de voorgeschreven vergunning".

Het zorgvuldigheidsbeginsel impliceert dat de vergunningverlenende overheid de aanvraag degelijk onderzoekt op volledigheid zodat het exacte voorwerp van de aanvraag kan bepaald worden. In casu is dit niet gebeurd, en heeft het college niet geoordeeld over de vergunbaarheid van de degustatieruimte, hierin misleid door de onduidelijke aanvraag.

Daarenboven heeft het Departement Landbouw & Visserij van 28 december 2015, in de vergunningsprocedure die leidde tot de stedenbouwkundige vergunning van 10 februari 2016, volgend advies verleend:

"Na onderzoek is er een overwegend bezwaar tegen de voorgestelde werken. In eerste instantie kan de voorgestelde degustatieruimte niet worden aanvaard; Het opzet van deze ruimte, met aparte keuken, toonbank en toog betreft duidelijk in functie te zijn als een horeca-activiteit en kan niet worden bestempeld als hoeveverkoop. Indien dan toch sprake zou zijn van een hoeve winkel dan is er hiervoor daadwerkelijk een omvangrijke oppervlakte voorzien, die zonder twijfel kleiner kan (...)."

In de stedenbouwkundige vergunning van 10 februari 2016 heeft het college van burgemeester en schepenen deze "aparte en omvangrijke degustatieruimte" expliciet niet vergund, en wel omdat het "opzet van deze ruimte, met aparte keuken, toonbank en toog

[...] niet overeenstemt met de definitie van hoeve verkoop". Het niet volgen van de vergunning van 10 februari 2016 in de vergunning van 8 april 2020 door de vergunning toe te kennen voor de desbetreffende degustatieruimte, die nog steeds dezelfde is, is strijdig met het vertrouwensbeginsel, krachtens hetwelk de overheid de gerechtvaardigde verwachtingen moet invullen die zij bij de rechtsonderhorigen heeft gewekt.

De onduidelijkheid over de functie van de degustatieruimte, en de mogelijke invulling als horeca-activiteit, maakt dat er mogelijkwijze een zonevreemde

functiewijziging had moeten aangevraagd worden overeenkomstig artikel 4.4.23 VCRO. Dergelijke functiewijziging impliceert overeenkomstig artikel 13, 10, b), 90 van het Omgevingsvergunningsbesluit dat een de gewone procedure had moeten worden gevolgd, en dus een openbaar onderzoek. Het aanvraagdossier is dan ook onduidelijk en onvolledig op dat vlak, en dan ook onwettig. Minstens is meer duidelijkheid nodig over de te regulariseren degustatieruimte. Gelet op het voorgaande, moet vastgesteld worden dat de vergunning van 8 april 2020 onrechtmatig werd verleend."

Uit deze motivering blijkt dat het college van burgemeester en schepenen van de regularisatievergunning die werd verleend op 8 april 2020 heeft ingetrokken, omdat op de bouwplannen die de aanvrager bij de vergunningsaanvraag heeft gevoegd de "degustatieruimte voor hoevegebonden producten" nog stond ingetekend, terwijl daarvan voor het overige geen melding werd gemaakt in de regularisatieaanvraag. Dit zou blijken de intrekking tot gevolg hebben dat deze 'degustatieruimte' 'op het plan' werd vergund, terwijl nochtans een vergunning voor deze degustatieruimte werd geweigerd in de stedenbouwkundige vergunning van 10 februari 2016 in overeenstemming met het advies van het departement Landbouw & Visserij. De beslissing van 8 april 2020 zou om die reden 'onrechtmatig' (in strijd met het 'vertrouwens-' en het 'zorgvuldigheidsbeginsel') zijn genomen, zodat zij diende te worden ingetrokken.

Het hof stelt vast dat de bedoelde 'degustatieruimte' in werkelijkheid niet het voorwerp uitmaakte van de regularisatieaanvraag. In de ingetrokken beslissing van 8 april 2020 wordt het "Voorwerp van de aanvraag" met zoveel woorden omschreven als "regularisatie van de hoger uitgevoerde kroonlijst- en nokhoogte van de verwerkingsruimte van hoevegebonden producten". De aanvraag had dus ondubbelzinnig betrekking op de regularisatie van de (te hoog opgerichte) verwerkingsruimte (die langs de voorzijde van de schapenstal werd opgetrokken) en niet op de degustatieruimte (die langs de achterzijde van de schapenstal zou worden opgetrokken). Het enkele feit dat de degustatieruimte (nog) stond ingetekend op de door de aanvrager ingediende bouwplannen, had (uiteeraard) niet tot gevolg dat deze degustatieruimte mede werd vergund, of dat daarover enige onduidelijkheid kon bestaan. Een stedenbouwkundige vergunning voor de degustatieruimte werd uitdrukkelijk geweigerd in de vergunningsbeslissing van 10 februari 2016, terwijl in de ingetrokken beslissing noch uitdrukkelijk, noch impliciet naar deze degustatieruimte wordt verwezen.

Aangezien uit de ingetrokken beslissing op geen enkele wijze kon worden afgeleid dat de degustatieruimte alsnog zou zijn vergund, berust de intrekking van 10 juni 2020 niet op draagkrachtige motieven. Op grond van de aangehaalde motieven kon de vergunningverlenende overheid niet vaststellen dat de ingetrokken beslissing niet op een regelmatige wijze was tot stand gekomen. De intrekking van 10 juni 2020 is bijgevolg onwettig,

zodat zij met toepassing van artikel 159 van de Grondwet buiten toepassing moet worden gelaten.

In deze omstandigheden moet worden aangenomen dat de beslissing van 8 april 2020 waarbij de feiten die het voorwerp uitmaken van de strafvordering in deze zaak werden geregulariseerd, niet uit het rechtsverkeer is verdwenen. De herstellvordering is daarom zonder voorwerp.

5. Wettelijke bepalingen

24 en 25 van de wet van 15 juni 1935 betreffende het gebruik der talen in gerechtszaken

210, 211 Wetboek van Strafvordering

de in de dagvaarding vermelde bepalingen uit de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening;

84 van de Hypotheekwet van 16 december 1851

6. Beslissing

Het Hof, na tegenspraak van de beklaagden

Op strafrechtelijk gebied

Bevestigt het bestreden vonnis, met als enige wijziging dat de vaste vergoeding wordt vastgesteld op 58,90 euro.

Veroordeelt de beklaagden hoofdelijk tot de kosten van de strafvordering in hoger beroep, die worden vastgesteld op 135,77 euro.

Wat betreft de herstellvordering

Doet de beslissing over de herstellvordering in het bestreden vonnis teniet.

Verklaart de herstellvordering zonder voorwerp.

Wat betreft de burgerlijke vordering

De burgerlijke belangen blijven aangehouden in eerste aanleg.

Publicatie

Beveelt dat dit arrest op de kant van de overgeschreven gedinginleidende akte wordt ingeschreven op de wijze, vermeld in artikel 84 van de Hypotheekwet van 16 december 1851, op kosten van de beklaagden

Dit arrest is gewezen te Brussel door het hof van beroep, 15e kamer, samengesteld uit :

kamervoorzitter

raadsheer

plaatsvervangend magistraat

magistraten van de 15de kamer van het hof van beroep te Brussel die aan de beraadslaging hebben deelgenomen en het beraad hebben beëindigd,

, plaatsvervangend magistraat, verkeert in de onmogelijkheid om het arrest te tekenen: _____

en uitgesproken (overeenkomstig artikel 782bis Gerechtelijk Wetboek) door kamervoorzitter _____, in openbare terechtzitting van **14 november 2024** waar aanwezig waren:

-

-

kamervoorzitter,
advocaat-generaal,
griffier,